

ΗΓΕΜΟΝΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ

Πολυτίμη Ανκιاردοπούλου.

Τὰ Ῥωμουνικά ἤθη ἐντελῶς τῶν ἡμετέρων διαφέρουσι, καὶ διὰ τὸν ἀγνοοῦντα αὐτὰ Ἕλληνα πλείστα τῶν τοῦ ἡγεμονικοῦ τούτου εἰδυλλίου παρκαμένουσι τελείως ἀκατανόητα.

Ἡ μίξις τοῦ Ῥωμουνικοῦ αἵματος μεθ' αἵματος Ῥωμῆικοῦ, Σλαβικοῦ, Οὐγγρικοῦ, Ἑλληνικοῦ Ἀθιγγανικοῦ, ἢ λιπαρὰ καὶ γονιμοτάτη γῆ, ἢ συχνή πρὸς τὴν Ἑσπερίαν ἐπικοινωνία παρήγαγον φυλὴν πολλὰς μὲν τὰς ἀρετὰς ἔχουσαν, ἐξόχως ὅμως μαλακὴν, φιλήδονον, σχεδὸν Ἐπικούρειον, ἀγαπῶσαν τὸν βίον καὶ τὰς ἐν αὐτῷ ἀπολαύσεις καὶ θύουσαν τῇ ἀδαμάστω τῆς Κύπριδος υἱῷ μετὰ λυρικῆς ὄλως θέρμης καὶ ἀπλοικῆς ἀφελείας, οἷα θὰ ἐξέπληττε τὸν πράγματι, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, αὐστηροτάτων ἀρχῶν Ἑλλήνα.

Ἡ ἐκ τοῦ κλίματος αὐτῆ καὶ τῶν ἐξῆων προδιάθεσις τοῦ σώματος, ἢ διερεθιζομένη ὑπὸ ἐκνευριστικωτάτης ἐθνικῆς μουσικῆς καὶ ἠδονικωτάτων δημοτικῶν ἀσμάτων, διέπλασεν ἤθη ἐκτάκτως μαλακά. Ἡ πρὸς ἄλληλα τῶν φύλων σχέσις εἶναι λίαν στενή, οἱ μεταξὺ αὐτῶν φραγμοὶ ἀραχνούφεις, οἱ δ' οἰκογενειακοὶ δεσμοὶ χαλαρότατοι.

Εἰς τὴν τοιαύτην γῆν ἠθῶν διάπλασιν τὰ μάλιστα συνετέλεσεν αὐτὴ ἡ τῆς Ῥωμουίδος γυναικὸς παράδοξος καὶ ἰδιόρρυθμος φύσις. Ἡ γυνὴ ἐν Ῥωμουίᾳ, ὡς παρὰ ταῖς καθαρῶς σλαβικαῖς φυλαῖς, εἶναι κατὰ πολὺ καὶ ἐν πᾶσιν ὑπερτέρα τοῦ Ῥωμοῦνου. Καὶ νοῦν δεξιώτερον ἔχει καὶ ὀξύνοϊαν θαυμασίαν καὶ θάρρος καὶ θέλησιν καὶ ἀντοχὴν εἰς τοὺς ψυχικοὺς πόνους. Κατὰ τοὺς λιμούς, οἵτινες ἐπισυμβαίνουσι ἐν Ῥωμουίᾳ μετὰ τὰς μεγάλας ἀφροῖας, ὁ Ῥωμοῦνος χωρικὸς φορῶν τὴν κατὰ σὺ λάν του, εἶδος καλύμματος τῆς κεφαλῆς χονδροειδοῦς ἐκ μηλωτῆς, κάθηται

ἐξῶθεν τῆς τρωγλοειδοῦς καλύβης του, σταυρόνει τὰς χεῖράς του, μηδὲν ἐλπίζων, ἀφινόμενος εἰς τὴν μοῖραν του. Ἡ Ῥωμουίς χωρικὴ ἀπεναντίας ἀντλοῦσα θάρρος καὶ πεποίθησιν ἐκ τῆς φύσεώς της αὐτῆς, δὲν παρσύρεται ὑπὸ τῆς ἀπελπισίας, καταλείπει εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ συζύγου τὰ τέκνα της, μεταβαίνει εἰς τὴν πλησιόχωρον πόλιν καὶ μεταμορφουμένη εἰς ὑπέρτεραιαν ἢ μαγεύρισσαν, σώζει τὴν οἰκογένειάν της.

Ἡ αὐτὴ δὲ καὶ εἰς τὰ γράμματα ὑπεροχὴ παρατηρεῖται. Τὸ παρελθὸν θέρος μεταξὺ 100 μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου 28 μόνις ἔτυχον ἀπολυτηρίου, ἐκ τῶν 40 δὲ μαθητριῶν ἰσοβαθμίῳ παρθεναγωγείου ἄπασαι ἀπελύθησαν μετὰ λαμπρὸν βαθμόν.

Ἡ τοιαύτη τῆς Ῥωμουίδος ὑπὲρ τὸν Ῥωμοῦνον ὑπεροχὴ καθιστᾷ αὐτὴν παρτολμωτέραν εἰς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, τοῦ δρᾶν, ἀνδρικῶτερον εἰς τὰς κινήσεις εἰς τὸν κοινωνικὸν τῆς βίον.

Ἡ Ῥωμουίς καπνίζει, πίνει, χαρτοταικτεῖ, παρδίδεται μετὰ μανίας εἰς τὴν ἱππασίαν, εἰς τὴν διαφορλασίαν, τὰξειδεύει μόνη. Γίνεται ἰατρός, καθηγητῆς, δικηγόρος. Ἐν μιᾷ λέξει εἶναι παντελῶς χειραφετημένη καὶ δὲν βλέπει ἀρεστῶσαν πολλὴ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θ' ἀποκτήσῃ πρώτη αὐτὴ ἐκ τῶν Ἑυρωπαϊῶν γυναικῶν τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν καὶ ψηφίζεσθαι. Τοιαύτη ἢ Ῥωμουίς καὶ τοιαύτη ἢ περιώνυμος δεσποινὶς Ἑλένη Βακαρέσκου, τέλειος τύπος τῶν γυναικῶν τῆς χώρας της.

*

Ἡ οἰκογένεια τῶν Βακαρέσκων, καίτοι μὴ φέρουσα πριγκιπικὸν τίτλον, εἶναι μία τῶν ἀρχαιοτάτων τῆς Ῥωμουίης. Πλείστοι Βακαρέσκοι ἀναφέρονται ἐν τῇ ἱστορίᾳ, ὡς ἐξυψηρεθήσαντες ποικίλως τὴν πατρίδα των. Τῷ 1714 ἡ Ὑψηλὴ

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ

Πύλη καθαιρέσασα τὸν τότε ἡγεμόνα Βοαγκοβάν Κωνσταντίνον, μετέφερον αὐτὸν σιδηροδέσμιον εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἔνθα καὶ τὸν ἀπεκεφάλισε μεθ' ἀπάντων τῶν τέκνων του, ἐν οἷς ἦν καὶ ὁ γαμβρός του Βακαρέσκος.

Ἡ οἰκογένεια αὕτη εἶναι πολυμελεστάτη. Ὁ πατὴρ τῆς ἡρώδως μας ὑπῆρξεν ἐσχάτως πρεσβευτῆς ἐν Ἰταλίᾳ, ἕτερος θεὸς τῆς πρεσβευτῆς ἐν Βιέννῃ, οὗ ὁ υἱὸς ἔκαμε τὸ γνωστὸν ἐκεῖνο σκάνδαλον. Ἔτερα μέλη κατέχουσιν ἐπίσης ὑψηλὰς θέσεις. Τέλος εἰς Βακαρέσκος εἶναι διακεκριμένος δημοσιογράφος, ἐκ τῶν συντακτῶν τῆς *Ρωμουνικῆς* ἢ τῆς *Ἀνεξαρτησίας*, ὁ αὐτός, ὅστις παραστὰς κατὰ τὰς ἐορτὰς τῶν γάμων τοῦ Διαδόχου ἔγραψε τόσα κατὰ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου μετὰ λαμπρὰς ἐν Βουκουρεστίῳ σπουδὰς ἤρξατο γράφουσα μικρὰ ποιημάτια μὴ στεροόμενα χάριτος καὶ ἀγρίας τινὸς πρωτοτυπίας, συμφοῦς τῇ Ῥωμουνικῇ φύσει. Νεαρωτάτη μετέβη εἰς Παρισίους καὶ ἐκεῖ διέμεινεν ὀκταετίαν ὅλην μελετώσα τὴν γαλλικὴν ποίησιν, συναναστρεφομένη πρὸς λογίους καὶ τελειοποιουμένη περὶ τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν. Αὐτῇ διὰ τριβούσου ἐξέδοτο γαλλιστὶ κομψὴν ποιητικὴν συλλογὴν ὑπὸ τὸν τίτλον: *Ὀνεϊρα* (Rêves), διεγείρασα τὸν θαυμασμὸν τῶν ἐν Βουκουρεστίῳ, ἔνθα ἡ Ἑλένη ἤρξατο παραβαλλομένη πρὸς ἐτέραν ποιητικωτάτην κόρην τὴν Ἰουλίαν Χασδέου, ἀποθανοῦσαν ἐν ἡλικίᾳ 19 ἐτῶν ἐν ὅλῃ τῇ λάμπει τῆς. Ἐπαυελθοῦσα ἐκ Παρισίων ἐπεδόθη εἰς τὴν μελέτην τῆς δημοτικῆς ποιήσεως τῶν Ῥωμούνων καὶ εἰς τὴν ἔκδοσιν νέας ποιητικῆς συλλογῆς.

*

Βεβαίως ἡ πρωτοτυπία δὲν λείπει ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν αὐλὴν τῆς Ῥωμουνίας, ἥτις ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην εἶναι μία τῶν πλέον παραδόξων τῆς Εὐρώπης.

Ὁ Βασιλεὺς Κάρολος, πάσχων ἐκ δεινῆς τοῦ νοτιαίου μυελοῦ νόσου, κουρασμένος ἐκ τῆς ἐνασχίσεως τῶν δυσχερῶν αὐτοῦ καθηκόντων ἐν χώρα, ἐν ἣ ἰσχυρὰ ἀριστοκρατία συμπλέκεται διαρκῶς πρὸς τὰς ἄκρως φιλελευθέρους τάσεις λαοῦ ζητούντος νὰ χειραφετηθῇ, αὐστηρὸς, στρατιωτικώτατος, εἶναι ὁ τύπος τοῦ ἀμιλήτου ἀνθρώπου, διερχόμενος ὥρας πολλὰς, ἡμέρας πολλάκις, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του.

Ἡ Βασίλισσα Ἐλισάβετ, ἡ *Κάρομ εν Σύλλαβα*, εἶναι ἴσως τὸ παραδοξώτατον βασιλικὸν θῦμα τοῦ αἰῶνός μας. Ῥωμαντικῆ, ἀσθενικῶς εὐαίσθητος, μὲ φαντασίαν ἀτέρμονα, ἐκουσία μαθήτρια τοῦ Λεοπάρδι καὶ Σοπενχάουερ, ἐκ μικρᾶς ἡλικίας παραδοθεῖσα εἰς τὴν πωροτώδη μελέτην τῆς γερμανικῆς ποιήσεως καὶ εἶτα εἰς τὴν τῆς γαλλικῆς ὠνειρεύετο ἀείποτε βίον Ῥωμαντικὸν ἐντὸς τῶν μυστηριωδῶν ἀτραπῶν τοῦ Μέλανος

Δρυμοῦ, παρὰ τοὺς ἡρειπωμένους πύργους τῶν ὄχθων τοῦ Ῥήνου, ἐπόθει μέλλον Χάινε ἢ Μυσσέν καὶ μίαν πρῶταν εὐρέθη ἐστεμμένη ἡγεμονίς κατ' ἀρχὰς καὶ εἶτα βασίλισσα λαοῦ ἐξώχως ποιητικοῦ.

Ἡ νέα πατρίς τῆς μὲ τὰ δημοτικὰ τῆς ἔσματα, τὰ ποιητικὰ τῆς ὄνειρα, τοὺς Ἀθιγγάνους καὶ τὴν περιπαθῆ μουσικὴν τῶν παρωξύναν ἔτι μάλλον τὴν βεμβώδη καὶ ποιητικὴν ταύτην φύσιν καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἐξηκολογήσεν οὕτω ὅπως ποιήτρια καὶ ποσῶς βασίλισσα. Ὁ λαὸς, ὁ πολὺς λαὸς συνεχώρησε τὴν ἐκρυμμένην ταύτην καὶ ἡγάπησεν ἴσως πλεῖστον τὴν βασίλισσάν του διὰ τοῦτο, ἡ ἀριστοκρατία ὅμως εὔρε τὸ τοιοῦτον γελοῖον, τὴν ἀπεστράφη καὶ πλήρες διαζύγιον ἐπέβη μετὰ αὐτῶν. Οἱ δὲ πολιτικοὶ ἄνδρες οὐδέποτε συνεχώρησαν τῇ Ἐλισάβετ τὴν ἐν παρέρῳ ἀνάμειξιν αὐτῆς εἰς τὴν πολιτικὴν. Καὶ οὕτω ἡ Ἐλισάβετ, ἥτις ἔδει νὰ λατρεύεται, ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ῥωμουνίας εἶναι ἡ ἥμισυ ἀγαπομένη βασίλισσα τοῦ κόσμου.

Ἡ Ἐλισάβετ ἀπέκτησεν υἱόν, ἀλλ' ἀπώλεσεν αὐτὸν παιδίον ἔτι καὶ οὕτω ὁ Ῥωμουνικὸς θρόνος ἔμεινεν ἄνευ Διαδόχου. Ὡς ἡ Ἀμαλία τῆς Ἑλλάδος οὕτω καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἤθελεν ἰδικόν της ἀνεψιόν, ἐνῶ ὁ Κάρολος, ὡς καὶ ὁ Ὄθων, ἤθελεν ἰδικόν του. Τῇ παροεμάσει δὲ τῶν Ῥωμούνων πολιτευομένων ἐξελέγη Διαδόχος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Καρόλου Φερδινάνδος τοῦ Σιγμαρίγκεν.

*

Ὁ Φερδινάνδος εἶναι νεώτατος τὴν ἡλικίαν μόλις ἄγων τὸ 23 ἔτος. Ὑψηλός, λεπτός μὲ χαρίεν σῶμα, ἔχει ὠραιστάτην κεφαλὴν καὶ τοὺς γλυκυτάτους ὀφθαλμοὺς τοῦ κόσμου. Εὐθύμος, ἀλλὰ καὶ βεμβώδης ἐνίοτε, ἀγαπῶν τὰς ἀπολαύσεις ἀλλὰ καὶ ῥέπων πρὸς τὴν ποίησιν, ἔφερον εἰς ἀναστάτωσιν τὸν γυναικεῖον κόσμον τοῦ Βουκουρεστίου καί, καθ' ἃ λέγεται, ἐτάραξε τὴν καρδίαν καὶ τὴν κεφαλὴν πλείστων βογαριτσῶν. Διηγούνται μάλιστα, ὅτι μία πριγκίπισσα ἐξ ἐκείνων, ὧν τὰ εἰσοδήματα ἀριθμοῦνται καθ' ἑκατομμύρια, εἶπεν, ὅτι θὰ ἐδίδεν ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν της, ἂν κατώρθου ἔστω καὶ ἐπὶ μίαν ἡμέραν νὰ ἐμπνεύσῃ ἔσωτα εἰς τὸν ὠραῖον ἡγεμονίδην.

Ὁ Φερδινάνδος ἠννόησε τὸ κράτος, ὕπερ ἐξήσκει καί, καθ' ἃ λέγουσιν αἱ κακαὶ γλῶσσαι, ἤρχισε νὰ κάμῃ χρῆσιν τούτου. Ἀλλ' ὡς συνήθως συμβαίνει, αἱ εὐκολοὶ κατακτήσεις δὲν τῷ ἤρσκον καὶ πολὺ. Δεσποινίς ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς βασίλισσας θεῆς του ἦτο τότε μετὰ ἄλλων καὶ ἡ δεσποινὶς Μόσχου, ἐκ τοῦ ἰσχυροῦ τῶν Βοαγκοβάνων οἴκου, ἀνεψιὰ δὲ τοῦ ἡμετέρου Γρηγορίου Σούτσου. Ὁ Φερδινάνδος ἠσθάνθη πάλλους τὴν καρδίαν του δι' αὐτήν, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς Μόσχου ἐδεικνύετο ψυχρὰ καὶ ἐζήτηι

μάλιστα νὰ τὸν ἀποφεύγῃ. Κύριον ὅμως χαρακτηριστικὸν τοῦ ἔρωτος, τοῦ εἴδους μάλιστα ἐκείνου, θὶ πρὸς τὴν δεσποινίδα Μόσχου ἠσθά- νετο ὁ Φερδινάνδος, εἶναι ἡ προσπέτεια.

Ἐσπέραν τινὰ ἡ δεσποινὶς Μόσχου ἦτο ὑπέρο- ποτε ὠραία καὶ ἔφερε ῥόδον ἐπὶ τοῦ στήθους της. Ὁ Φερδινάνδος πλησιάσας αὐτὴν τότε εἶπεν :

— Ὠραῖος ἀδάμας ἐπὶ καθαρῷ χρυσοῦ !

Ἡ δεσποινὶς ἐκαμώθη, ὅτι δὲν ἠνόησεν. Ὁ Φερδινάνδος τότε προπετῶς προσθέτει, πλησιά- ζων πλειότερον :

— Θὰ πάρω τὸν ἀδάμαντα καὶ τότε καὶ ὁ χρυσοῦς θὰ γείνη ἰδικός μου !

Πρὸ τοιαύτης αὐθαδεῖας ἀνήλθεν ὅλον τὸ εὐ- γενές αἷμα τῆς κόρης εἰς τὸ πρόσωπόν της καὶ στοεφομένη πρὸς τὸν ἡγεμονίδην ἀπήντησε πα- ρατόλμως :

— Οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο θὰ γείνουν ποτὲ κτῆμα Γερμανοῦ ! Καὶ τῷ ἔστρεψε τὴν ῥάχιν.

Τὴν ἐπαύριον ἡ σώφρων κόρη ἐπαύετο καὶ ἀντ' αὐτῆς διωρίζετο δεσποινὶς ἐπὶ τῶν τιμῶν ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου.

*

Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ καὶ ἡ Ἑλένη Βα- καρέσκου ἦσαν δύο φύσεις ἐπίτηδες πλασθεῖσαι διὰ νὰ ἀγαπῶνται καὶ νὰ ἐννοῶνται. Ἡ μία συνεπλήρου τὴν ἄλλην. Ῥεμβώθεισ καὶ ποιητι- καὶ φύσεις ἀμφοτέραι, ἔχουσαι τὸ αὐτὸ ἰδανικόν, ζῶσαι ἐν τῷ κυανῷ τῆς ποιήσεως ἔγκοσμῳ συνεδέ- θησαν στενότατα.

Ἡ Ἐλισάβετ ἀνερίνωσκε τὰ ποιήματά της εἰς τὴν Βακαρέσκου καὶ αὕτη τὰ ἰδικά της, καὶ αἱ δύο φίλαι διήρχοντο οὕτω ὥρας μακράς, μο- νῆραι.

Ὁ Φερδινάνδος ἐν τῷ μεταξύ ἐξηκολούθει τὰς διασκευάσεις του καὶ τοὺς εὐκόλους του ἔρωτας. Ἡμέραν τινὰ ὅμως βαρυνθεῖς, φαίνεται, εἰσῆλθε χωρὶς ν' ἀναγγελη εἰς τὰ ἰδιαίτερα δώματα τῆς Βασιλίσσης καὶ ἐκεῖ παρέστη πρὸ τοῦ ἐξῆς ὠραίου θεάματος.

Ἡ βασίλισσα ἦτο ἐξηπλωμένη ἐπὶ μακροῦ ἀνακλίντρον, ἐνῶ ἐπὶ σάιμποδος παρὰ τοὺς πό- δας της ἐκάθητο ἡ Ἑλένη Βακαρέσκου ἀπαγ- γέλλουσα ποίημά της.

— Σὰς διακόπτω. Εἶμαι ὀχληρὸς...

— Ὅχι καὶ τόσοσόν πολὺ· ἂν θέλῃς κάθησε ν' ἀκούσῃς κάτι τι ὠραῖον, ἀπήντησεν ἡ βασί- λισσα.

Καὶ ὁ Φερδινάνδος ἐκάθησε καὶ ἤκουσεν ἔκ- θαμβος, ἐκπληκτος τὴν ὠραίαν κόρην μὲ τοὺς μεγάλους μέλανας ὀφθαλμούς, τὴν εὐσαρκον, ἀλλὰ καὶ χαρίεσσαν ἀπαγγέλλουσαν μὲ πῦρ, τέως ἄ- γνωστον αὐτῷ, ἐν τῶν ὠραιότερων της ποιημά- των, τὸ Ῥωμονικὸν ᾄσμα.

Σπιυθῆρ πίπτων ἐπὶ πυρίτιδος θὰ παρήγεν

ἀσθενεστέραν ἐκρηξὶν ἐκείνης, ἣν ἡ σκιηὴ αὕτη παρήγαγεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ εὐτρώτου Φερδι- νάνδου.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ διάδοχος τοῦ Ῥω- μουνοικοῦ θρόνου ἠρᾶσθη τῆς κόρης ἐμμανῶς. Αὕτη δὲ μὲ τὴν τόσοσόν ποιητικὴν της καρδίαν, τὴν πλήρη ἀγνώστων πόθων, ἐπίστευσεν ὅτι εὐ- ρεν ἐν τῷ ὠραίῳ ἱππότη τὸ ἰδανικόν της.

Τοῦ λοιποῦ αἱ ἀναγνώσεις καὶ ἀπαγγελίαι ποιημάτων δὲν ἐγένοντο μεταξύ δύο, ἀλλὰ με- ταξὺ τριῶν, τοῦ Φερδινάνδου ζητήσαντος παρὰ τῆς βασιλίσσης θείας του νὰ παρίσταται, καὶ ταύτης ἐν τῇ ἀπρονοσίᾳ της ἐπετρεψάσης τοῦτο.

Οἱ δύο νέοι ἠρῶντο ἤδη ἀλλήλων σφοδρῶς, χω- ρὶς πρὸς ἑαυτοὺς νὰ τὸ ὁμολογήσωσι, καὶ ἦσαν ἀ- μυθητῶς εὐτυχεῖς συνεννοούμενοι διὰ τῆς ποιή- σεως.

*

Ἄγνωστον ἂν ἡ Ἐλισάβετ ἠνόησεν τοῦτο ἀμέσως. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἐπισήμως ἐκ στό- ματος τῆς Ἑλένης τὸ ἔμαθε κατὰ τὸν ἐξῆς ποι- ητικώτατον τρόπον.

Θερνὸν τι ἀπόγευμα ἡ Ἑλένη εὕρισκετο μόνη ἐν δωματίῳ τῆς βασιλίσσης καὶ ἐκοιμάτο ἐξη- πλωμένη ἐπὶ ἀνακλίντρον. Ἡ βασίλισσα εἰσῆλθεν ἀκροποδητῆ καὶ ἐκάθησεν ἀντικρὺ τῆς ἀναγινώ- σκουσα.

Αἴφνης ἡ Ἑλένη κατελήφθη καθ' ὕπνου ὑπὸ λυγμῶν καὶ μὲ τὴν ἀσθεῖα καὶ ὑπόκωφον φωνὴν τοῦ κοιμωμένου ἐψιθύρισε :

— Τὸν ἀγαπῶ ! ὦ ! τὸν ἀγαπῶ πολὺ !

Ἡ βασίλισσα ἔκαμε κίνημά τι καὶ ἡ Ἑλένη ἐξυπνήσασα καὶ ἰδοῦσα αὐτὴν ἐνώπιόν της ἔ- πεσεν εἰς τὰ γόνατά της καὶ κλαίουσα ἐξωμο- λογήθη τὸν ἔρωτά της.

Ἡ βασίλισσα ἤκουσε καὶ συνεχώρησε.

Καὶ οὕτω ἐντὸς τῶν συσκίων καὶ μυστηριωδῶν ἐκτάσεων τῆς Σινάϊας, ὑπὸ τῆς φιλύρας τῆς Σωσέ, ἐντὸς τῶν πολυτελῶν αἰθουσῶν τῶν Ἀ- νακτόρων τοῦ Βουκουρεστίου ἐκλώθετο ὁ ἔρωσις οὗτος, ἐν γνώσει ἤδη, ὑπὸ τὰ ὄμματα αὐτὰ καὶ τῇ ἐπινεύσει τῆς βασιλίσσης, ἥτις ἀμφοτέρας ἀ- γαπῶσα καὶ εἰς τὸν ὕπατον βαθμὴν ἐκτιμῶσα τὴν φίλην της, οὐ μόνον ὑπέθαλπε τὸν ἔρωτα τοῦτον, ἀλλὰ καὶ προσεχδιάζε τὸν ποσεχῆ γάμον.

Ἐν τῇ ἀγαθότητι τῆς καρδίας της, ποιήτρια αὕτη, ἐπίστευσεν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ὄνειρου καὶ ἠθέλησε νὰ συνειθίσῃ καὶ τὸν λαόν τοῦ Βουκουρεστίου εἰς τοῦτο. Οὐ μόνον δ' εἰς τὰς ἐπισήμους ὑποδοχὰς ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς δύο νέους νὰ ἴστανται παρ' ἀλλήλους καὶ νὰ κρυφο- μιλιῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Σωσέ ἐξήρχετο ἐφ' ἀμάξης ἔχουσα παραπλεύρως αὐτῆς τὴν Ἑλένην καὶ ἀντικρὺ τὴν Φερδινάνδον.

*

Πᾶσαι αὗται αἱ ἐνδείξεις ἠκόνισαν τὰς κακὰς

γλώσσας τοῦ Βουκουρεστίου καὶ ἐξηρέθισαν κατὰ τῆς Ἑλένης ἐκεῖνας, αἵτινες εἶχον ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τοῦ Φερδινάνδου. Ἐν τούτοις ἡ Βασιλίσα σπούδουσα πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ τῆς προσκεκλήσεν ἡμέραν τινὰ τὸν κ. Κανταρτζῆν, τὸν πανίσχυρον ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ τῷ ἀνεκοίνωσε τὸ σχεδιδίον τῆς.

Ὁ γραφεὺς καὶ πολυμήχανος ὑπουργὸς εὐθαρσῶς παρετήρησε τῇ βασιλίσῃ, ὅτι τὸ τοιοῦτον ἦτο ἀδύνατον.

— Θὰ σὲ ρίψω, τῷ εἶπεν ὀργίλως ἡ Βασιλίσα καὶ ἂν καὶ οἱ διάδοχοί σου σκέπτωνται ὅπως σύ, θὰ ρίψω καὶ αὐτούς. Εἶμαι ἱκανὴ τριακοντα ὑπουργεῖα ν' ἀναποδογυρίσω!

— Θὰ ἔχω τὴν τιμὴν — ἀπάντησε πανουοργὸς ὁ ὑπουργὸς — ν' ἀναποδογυρισθῶ πολλάκις, Μεγελειοτάτη. Ἐστὲ ὅμως βεβαία, ὅτι οὐδεὶς Ῥωμοῦνος πολιτευόμενος θὰ ἐπιτρέψῃ τὸν γάμον τοῦτον.

Τ' αὐτὰ ἐπανελάβον συμπολιτευόμενοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι καὶ εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις εὖνος κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ σχεδιαζόμενα ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς συζύγου του, εἶχε ζητήσει τὴν γνώμην των.

Τὸ πρᾶγμα πλεον εἶχεν ἀποκαλυφθῆ. Ἄπασα ἡ ἀριστοκρατία ἐξεραγάη εἰς δεινὴν ἀντιπολιτευσιν, ἡ δὲ τύπος ἔκαμε τρομερὸν πάταγον ἀπειλῶν αὐτὴν τὴν Βασιλίσαν καὶ τὸν Βασιλέα ἔτι. Ὀλίγου δεῖν ἐγένετο καὶ ἐπερώτησις ἐν τῇ Βουλῇ. Ἀναφέρεται μάλιστα καὶ ἡ ἐξῆς εὐφυῆς ἀπάντησις, ἣν ἔδωκε βουλευτὴς τις ἐκ τοῦ κόμματος τῶν Γιορμισταῶν, ἐρωτηθεὶς, ἂν θὰ κάμῃ ἐπερώτησιν.

— Ὅχι, εἶπε, διότι φοβοῦμαι, ὅτι ὁ κ. Κανταρτζῆς θὰ μὲ ἀπαντήσῃ μετὰ ἐννέα μῆνας!

Τὰ λοιπὰ εἶνε γνωστά.

Ἐπὶ τὴν φοβερὰν κατακραυγὴν ὁ ἡγεμονίδης ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ πρὸς καιρὸν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἡ δὲ νευρικὴ βασιλίσα ἀσθενήσασα μετέβη εἰς Ἰταλίαν μετὰ τῆς Ἑλένης.

Καὶ ἤδη τὸ εἰδύλλιον ἐληξεν. Ὁ Φερδινάνδος θὰ νυμφευθῇ πριγκίπισσάν τινα, ἡ δὲ Ἑλένη Βακαρέσκου θὰ ἐμπνευσθῇ ἴσως τότε τὸ ἄριστον τῶν ποιημάτων τῆς.

N. I. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΑΡΧΑΙΟΝ ΑΝΑΓΛΥΦΟΝ

τοῦ Ἁγίου Δημητρίου ἐν Θεσσαλονίκῃ.

Ἀρχαῖον κειμήλιον πολύτιμον τέχνης τε Χριστιανικῆς λόγῳ καὶ ἱστορίας ἐκτῆσατο ἄρτι φιλάρχαιος φίλος ὁ Ζ. Σ. ὅς καὶ εὐμενῶς ἐπιτρέψας μοι τὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ καὶ μελέτην ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ τῆς προκειμένης βραχείας καὶ προχείρου ἀνακοινώσεως.

Ἐπὶ πλακῶς λειοτάτου ὁστοῦ χρώματος ὑπο-

λεύκου καὶ σχήματος παραλληλογράμμου, ἧς τὸ μὲν ὕψος εἶναι 011 τὸ δὲ πλάτος 007, ἀναγέλυται ὀρθός, κατὰ τὸ ἦμισυ ἐξέχων ὁ μεγαλομάρτυς τῆς Θεσσαλονίκης πολιούχος ἅγιος Δημήτριος, διδασκότης τῆς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, ἐν τῇ ἄνω ἀριστερᾷ (τῷ ὀρθῶντι) γωνίᾳ ἐπιγραφῆς τῆσδε:

Γ
Α
Δ Η,
Μ Η

Τὸ μῆκος τοῦ σώματος εἶναι 010, τὸ δὲ μέγιστον πᾶχος (κατὰ τὴν κοιλίαν) 003, ὥστε 001 τοῦ ἐδάφους εἶναι κατὰ τὸ ὕψος ἐλευθερον γάριν τοῦ (συνήθους) κύκλου τοῦ περιβάλλοντος τὴν κεφαλὴν, 004 δὲ κατὰ τὸ μέσον πλάτος (ἀνὰ 002 ἑκατέρωθεν) χάριν τῶν ἄλλων πραγμάτων περὶ ὧν ὁ λόγος ἔσται ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

Ὁ ἅγιος εἶναι εἰκονισμένος ἐν πανοπλίᾳ: φέρει τὸν ἀλυσιδωτὸν θώρακα καὶ πολύπτυχον χιτῶνα ἐξικνούμενον μέχρι τῶν γονάτων, ἐπερριμμένον δὲ ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχει ἱμάτιον, οὗ τὸ κάτω δεξιὸν (τῷ ἁγίῳ) ἄκρον συνέχεται διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ἐπὶ τῆς κοιλίας, τοῦ ἀριστεροῦ ἄκρου μὴ φαινομένου· τὰ ἄνω ἄκρα φαίνονται συνδεδεμένα ἐπὶ τοῦ στήθους· αἱ χεῖρες εἶναι κεκαλυμμέναι μέχρις ἀγκώνων διὰ τῶν παραρτημάτων τοῦ θώρακος καὶ ἀπὸ τῶν ἀγκώνων μέχρι τῶν καρπῶν διὰ πολυπτύχων χειρῶν, οἱ δὲ πόδες περιτετυλιγμένοι διὰ κομφῶν ὑποδημάτων ἐξικνουμένων μέχρι τῆς μέσης κνήμης. Ἐν τῇ ἀνατεταμένῃ δεξιᾷ ὁ ἅγιος ἔχει τὸ δόρυ ἐστηριγμένον ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν δὲ ἀριστερὰν διεμθεβλημένην διὰ τοῦ τόξου στηρίζει, ὡς εἶπον, ἐπὶ τῆς κοιλίας· ἐπὶ τῆς νεύρας, προσκειμένης τῷ σώματι, κενταὶ τρεῖς βέλη, ὧν τὰ μὲν πτερωτὰ ἄκρα ἐξέχουσιν ἐκ τῶν ἀριστερῶν, τὰ δὲ ἄλλα ὀξέα συμπύπτουσιν εἰς τὸ δεξιὸν ἄκρον τοῦ ἱματίου τὸ ἐπὶ τῆς κοιλίας· ὁ ἀγκὼν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἶναι ἐστηριγμένος ἐπὶ τοῦ μέσου ἀγκύλου τόξου. Ἐπὶ τῷ τόξῳ ἀνηρητημένον ἐκ τῆς ὀσφύος φαίνεται τὸ κυοτὸν ξίφος ἐν πεποικιλμένῃ θήκῃ, ἧς τὸ κάτω ἄκρον ἄπτεται τοῦ (βεβλαμμένου) ἀριστεροῦ ποδός. Ἡ κεφαλὴ εἶναι ἀσκεπής, τὸ δὲ πρόσωπον ἐπίμηκες, μάλλον παχὺ καὶ παντελῶς ἀγένειον.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ ἀναγλύφου τοῦ ἁγίου Δημητρίου σπουδαίως ἀναπληροῦντα ὅσα βραχύτατα διέλαβεν ὁ Tafel ἐν τῷ λαμπρῷ περὶ Θεσσαλονίκης ἔργῳ σελ. 135—136 συμφώνως πρὸς νομίσματα πολλῶ μεταγενέστερα τοῦ προκειμένου μνημείου διότι, παρὰ τὸ ἀδύνατον τοῦ ἀκριβοῦς ὀρισμοῦ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν εἶναι πεποιημένον τὸ ἀνέλπιστον κειμήλιον, αὐτὸς τῶν γραμμῶν ὁ χαρακτήρ ἐλέγχει χρόνον μεταξὺ τῶν ἐτῶν 500 καὶ 600, ἐξ οὗ καὶ μαρτυρεῖται ἡ σπουδαιότης αὐτοῦ.

Τὴν ἀξίαν τοῦ εὐρήματος μάλλον αὐξάνει τοῦτο, ὅτι ἡ εἰκὼν κεῖται ἐν πλαισίῳ ἐκ μέλα-